

ΠΕΝΤΕ ενδείξεις που προκαλούν ισχυρές υποψίες μονοδιάστατης... “πρόσδεσης” της εξωτερικής μας πολιτικής

Λίαν ανησυχητικά είναι τα δείγματα από την άσκηση της εξωτερικής μας πολιτικής το τελευταίο διάστημα. Μια σειρά από κινήσεις σε όλα τα επίπεδα της πολιτειακής και πολιτικής ιεραρχίας, μάλλον καταδεικνύει πως έχει τεθεί σε εφαρμογή ο γνωστός και μη εξαιρετέος “αυτόματος πιλότος” της τυφλής υπακοής στον ξένο παράγοντα, που λαμβάνει ελάχιστα υπόψη τα στενά εθνικά συμφέροντα, σε μια συγκυρία που αρχίζαμε να πιστεύουμε ότι κάτι πήγαινε να αλλάξει...

[defence-point](#) Γράφει ΕΙΔΙΚΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

Δείγμα πρώτο: Η έντονη δραστηριότητα γύρω από την αναγνώριση του Κοσσυφοπεδίου, που πιστοποιήθηκε με την πρόσφατη επίσκεψη Δένδια στην Πρίστινα. Το “φύλλο συκής” της δήθεν εδραίωσης της ελληνικής επιρροής στον βαλκανικό χώρο μέσω της αναβάθμισης του Γραφείου Εμπορικών και Οικονομικών Υποθέσεων του Κοσόβου, προοίμιο της πλήρους αναγνώρισης, είναι καταφανώς καθρεφτάκια για ιθαγενείς.

Η πρεμούρα της νέας ισραηλινής κυβέρνησης, η οποία δεν στέκει καν καλά στα πόδια της, να αναγνωρίσει το Κόσοβο, ωσάν να ήταν η μέγιστη προτεραιότητα της πολιτικής της αυτή τη στιγμή, επίσης δείχνει και τις προτεραιότητες που έχουν τεθεί.

Όλα δείχνουν ταύτιση και υποταγή στις επιλογές υπερατλαντικού κέντρου, και δη “δημοκρατικού”, το οποίο θέλει να τελειώσει τις

υποθέσεις που έχει ανοίξει από την δεκαετία του '90, φθάνοντας μέχρι και τους βομβαρδισμούς της Σερβίας. Την ανάγκη φιλοτιμία ποιούμενη η ελληνική κυβέρνηση σέρνεται σε μια κατεύθυνση με οδυνηρές συνέπειες.

Πρώτον, θα επέλθει η επιδείνωση των ελληνοσερβικών σχέσεων. Ήδη το Βελιγράδι εξέφρασε την ανησυχία και τη δυσφορία του για τις ελληνικές κινήσεις. Η Αθήνα κινδυνεύει να χάσει τον μοναδικό ειλικρινή σύμμαχο στα Βαλκάνια, ενισχύοντας τον αλβανικό παράγοντα, που οδεύει ολοταχώς προς την Μεγάλη Αλβανία, και με βλέψεις κατά της Ελλάδας.

Δεύτερον, η αναγνώριση του Κοσόβου συνεπάγεται ότι αναγνωρίζονται πλέον και οντότητες εντός της Ευρώπης που έχουν προέλθει με την βία και τον πόλεμο. Και μάλιστα τη στιγμή που ο Ερντογάν επιδιώκει να αναγνωρίσει τα κατεχόμενα ως κρατική οντότητα, πριν προχωρήσει στην συνομοσπονδία με την κυπριακή δημοκρατία, σύμφωνα και με το βρετανικό σχέδιο.

Αν αυτό δεν είναι διπλωματικός αυτοχειριασμός, τι άλλο μπορεί να είναι. Εκτός, και συμφωνεί η Αθήνα στην πορεία προς την κυπριακή συνομοσπονδία υπό τουρκική κηδεμονία, και η απόφαση για το Κόσοβο υποβοηθά το σχέδιο... Πώς αλλιώς να εξηγηθεί η απροσδόκητη διαφορά στην πολιτική Ελλάδας και Ισπανίας (λόγω Καραλονίας) για το θέμα;

Δείγμα δεύτερο: Η επίσκεψη του ΥΠΕΞ Δένδια στο Κίεβο, υποτίθεται ότι δικαιολογήθηκε ως πρωτοβουλία με στόχο να περιορίσει τις σχέσεις του με την Άγκυρα. Ειπώθηκε μάλιστα χαρακτηριστικά, ότι δεν αφήνει τους Τούρκους να πάρουν ανάσα και όπου πηγαίνουν ακολουθεί αυτός! Κι εδώ... καθρεφτάκια.

Το ταξίδι μοιάζει επίσης να ενδιαφέρει κυρίως το ίδιο “υπερατλαντικό δημοκρατικό” κέντρο, σε μια στιγμή που η Ουκρανία χρειάζεται τη στήριξη της Δύσης για να «στριμώξει» την Μόσχα. Και οι σχέσεις της με την Τουρκία δεν αποτελούν καμία παρέκκλιση από την πολιτική που ακολουθεί ο βορειοατλαντικός παράγων.

Αντιθέτως, εντάσσονται στην προσπάθεια για δημιουργία ενιαίου αντιρωσικού μετώπου, με ανταλλάγματα προς τους νεοοθωμανούς με μερίδια οικονομικής και πολιτικής επιρροής επί της Ουκρανίας.

Κορυφαία απόδειξη αυτού είναι η παράδοση του ταταρικού στοιχείου της Κριμαίας εκ μέρους του Κιέβου στους Τούρκους. Η αναγνώριση προνομίων προς τους Τάταρους, ως δήθεν γηγενούς στοιχείου, δεν αφορά και τους Έλληνες, κυρίως της Μαριούπολης, οι οποίοι κατάγονται από την Κριμαία, και είναι σαφώς πολύ παλαιότερος πληθυσμός από τους Τάταρους!

Ως εκ τούτου, τι πρόσθεσε το ταξίδι Δένδια, και κατά πόσο πείστηκε η ουκρανική πλευρά ότι πρέπει να υπάρχει παντού τήρηση του διεθνούς δικαίου; Το ερώτημα προφανώς δεν χρήζει καν σχολιασμού.

Δείγμα τρίτο: Στον εν γένει σχεδιασμό μετατροπής της Ουκρανίας σε αντιρωσικό πολιορκητικό κριό, ο ελληνισμός έχει αναλάβει σημαντική εργολαβία. Το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως προχώρησε προ τριετίας στην αναγνώριση μιας Ουκρανικής Αυτοκέφαλης Εκκλησίας, με την έντονη παρασκηνιακή δράση των Αμερικανών.

Η απόφαση αυτή δεν επέφερε ούτε την ειρήνη ούτε την ενότητα στους Ορθοδόξους της Ουκρανίας. Παραμένουν τρεις εκκλησίες, και λαμβάνουν χώρα θλιβερά επεισόδια, με καταλήψεις ναών, προπηλακισμούς πιστών και ιερέων και ό,τι άλλο γεννά η μείξη εθνικισμού και θρησκευτικού φανατισμού.

Εντούτοις, ο Οικουμενικός Πατριάρχης προγραμματίζει τον Αύγουστο πανηγυρικό ταξίδι στο Κίεβο, για να εορτάσει το γεγονός. Και μετά από λίγο καιρό ταξίδι στις ΗΠΑ. Στο πλαίσιο μιας ρεαλιστικής, κυνικής πολιτικής κάθε μέσο πίεσης είναι θεμιτό, και αυτό πράττουν οι ΗΠΑ.

Ο θρησκευτικός παράγον είναι ιδιαίτερα σημαντικός για τον έλεγχο μιας κοινωνίας. Αλλά, ειλικρινά, αδυνατούμε να αντιληφθούμε πώς και γιατί η ελληνική ανάμειξη σε αυτήν την επιχείρηση βοηθά στην αντιμετώπιση της τουρκικής απειλής που είναι το μείζον πρόβλημά μας.

Δείγμα τέταρτο: Η πρόεδρος της Δημοκρατίας καλεί τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο για να τον πείσει ότι δεν πρέπει να φέρει αντιρρήσεις στην επίσκεψη του πάπα στην Ελλάδα για τα 200 χρόνια της ελληνικής επανάστασης.

Οι αντιρρήσεις, ωστόσο, εκ μέρους της Ελλαδικής εκκλησίας δεν οφείλονται σε κάποιο δογματικό πείσμα, αλλά στην ίδια την ιστορική πραγματικότητα. Η καθολική εκκλησία όχι μόνον δεν βοήθησε την επανάσταση και τους Έλληνες, αλλά στάθηκε ενάντια της σε όλη την διάρκεια του αγώνα.

Για ποιον λόγο επομένως να έλθει ο πάπας Φραγκίσκος ακριβώς αυτό το έτος και ακριβώς για αυτόν τον λόγο, αν κάποιος δεν προσπαθεί να το επιβάλλει για άλλους λόγους, που έχουν σχέση με ευρύτερους σχεδιασμούς; Αν ένα κράτος δεν σέβεται την ιστορία του και τις αρχές του μην περιμένει να το σεβαστούν και οι άλλοι.

Δείγμα πέμπτο: Το βραχυκύκλωμα με την αγορά των νέων φρεγατών για το Πολεμικό Ναυτικό. Η αδήριτη ανάγκη για ανανέωση του στόλου φαίνεται ότι έχει κολλήσει στις εξωτερικές πιέσεις και στις εσωτερικές προθέσεις να προτιμηθεί συγκεκριμένη αμερικανική πρόταση, η οποία ωστόσο δεν ικανοποιεί ούτε στο ελάχιστο τις ελληνικές προδιαγραφές.

Για τον λόγο αυτό εμφανίζονται άσχετα επιχειρήματα με την ίδια την αγορά, για να προετοιμάσουν το έδαφος για μια ζημιογόνα επιχειρησιακώς συμφωνία -όπως δήθεν για την επιβίωση των ναυπηγείων ή την υποτιθέμενη προστασία από έξωθεν απειλές.

LCS1 USS FREEDOM

Ο κατάλογος θα μπορούσε να συμπληρωθεί από τη στήριξη στην Βόρεια Μακεδονία, παρά την μη συμμόρφωσή της ακόμη και στους όρους της ετεροβαρούς για εμάς συμφωνίας των Πρεσπών – το πάγωμα της επικύρωσης των πρωτοκόλλων έγινε για εσωκομματικούς λόγους του κυβερνώντος κόμματος.

Συνολικότερα δε, την άνευ όρων παραχώρηση κάθε διευκολύνσεων στον αμερικανικό παράγοντα, χωρίς ουσιαστικά ανταλλάγματα, και, βεβαίως, την παρασκηνιακή πολιτική με την Τουρκία, όπου και εκεί γίνονται κινήσεις υπό την υψηλή εποπτεία Ουάσιγκτον και Βερολίνου, πάντοτε με κριτήριο να παραμείνει η Άγκυρα στο “δυτικό μαντρί”.

Επαναλαμβάνουμε, μια χώρα οφείλει να προχωρά σε κινήσεις που συνάδουν με το εθνικό της συμφέρον. Η λογική να παραδώσεις τα κλειδιά στον ισχυρό προστάτη για να διασωθείς το πιθανότερο είναι να σε οδηγήσει εσένα στην παράδοση.